

יום כיפור ON כהן גדול OF THE קריאת התורה

A reference to the קריאת התורה of the כהן גדול on יום כיפור is included in both major פיוטים that describe the סדר העבודה; אתה כוננת authored by יוסי בן יוסי and כהן אמיץ composed by רבינו משולם בן רבינו קלונימוס גאון. Here is how the קריאת התורה of the כהן גדול is described in the פיוט of אתה כוננת:

קרא לאחד מן הכהנים המזמן מאתמול להוליכו, ומסרו לו להוליכו אל ארץ גזרה, למדבר שמם. וכשהגיע לצוק, חולק לשון של זהורית שבקרניו, הציו קושר בסלע וחציו בין קרניו. ודהפו בשתי ידיו לאחוריו. והוא היה מתגלגל ויורד, ולא היה מניע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים, ואומר, כך ימחו עונות עמך בית ישראל. רץ ובא לו אצל הפר ואצל השעיר הנשרפים. וקרען והוציא אמוריהם, ונתנם במגס להקטירם על גבי המזבח. ובשרן קלען במקלעות, ומשלחן ביד אחרים להוציאם לבית השרפה.

Translation: The Kohain Gadol would beckon the Kohain who the day before had been designated to be the one to bring the goat to Azazel. He was then given the goat to transport to the cliff off of which the goat would be thrown. When he came to the mountain from whose cliffs he would throw down the goat, he split the red thread that the Kohain Gadol had placed between the goat's horns. One half of the thread he tied to a rock and the other half he tied between the goat's horns. He then pushed the goat off the cliff after first turning the goat to face away from the cliff. The goat then rolled down the cliff. Even before the goat reached half way down, the goat's body began to dismember. The Kohain present there would then say: so too the sins of the Jewish People should be erased. While the goat was being transported to the cliff, the Kohain Gadol busied himself with the bull and the goat that he was to burn. He cut open the two animals and removed their innards. He then placed the innards in a sacred dish which he carried to the outer altar where the innards were offered. The remainder of the two carcasses he placed on rods which he gave to four Kohanim who carried the carcasses to an area outside Yerushalayim where the carcasses were burned.

שב ובא לעזרת נשים אחר שהגיע השעיר למדבר, לקרות בתורת כהנים פרשת אחרי מות, ואך בעשור. ונולל ספר התורה ומניחו בחיקו ואומר, יותר ממה שקריתי לפניכם כתוב כאן. ובעשור שבחמש הפקודים קורא על פה, ומברך לאחריהם שמונה ברכות, על התורה, ועל העבודה, ועל ההודאה, ועל מחילת העון, ועל המקדש, ועל ישראל, ועל הכהנים, ועל שאר התפלה.

Translation: Once the Kohain Gadol learned that the goat had reached the mountain in the desert, he went to the women's sanctuary within the Beis Hamikdash from where he read from the Torah. He first read an excerpt from Sefer Va'Yikra, Parshas Acharei Mos, and then proceeded to read an excerpt from Parshas Emor. He then rolled the Sefer Torah and placed it in his lap and said: more than what I read to you is written here. The Kohain Gadol then recited from memory an excerpt from Sefer Bamidbar, Parshas Pinchas, which portrayed the Mussaf offering of Yom Kippur. He then recited eight Brachos; one concerning the Torah; one concerning the Temple service; one in which he gave thanks; one in which he asked for forgiveness of sins; one on behalf of the Temple itself; one for the welfare of the Jewish People; one for the welfare of the Kohanim and one that included a general prayer.

Here is how the קריאת התורה of the כהן גדול on יום כיפור is portrayed in the פיוט of אמ"ן כח:

שגרו ביד איש עתי למדבר עז, שמץ כתמי זו שאת לגזרה, שן סלע הדפו וגלגל וירד, שברו עצמיו כנפץ כלי יוצר, שחווה אחז פר ושעיר קרע, שלף אמורים וגויות קלע לשרף, שאנ סדרי יום קדש ופשט, שלש וטבל פזים עט וקדש.

Translation: Through the efforts of a man long appointed for this task, he sent the goat into a dreadful desert to a steep, cut off ground, for the purpose of the goat carrying away any trace of the guilt of the Jewish People. The man pushed the goat off the cliff from the tip of the rock; the goat tumbled and fell to the ground below. Its bones broke in the same manner as do the wares of a potter when the wares fall to the ground. Then the Kohain Gadol took a razor sharp knife, opened the bull and the goat, took out the fat parts, and gave over their closely entwined bodies to be burned. Then with a loud voice, he read the Torah portions of the day, sanctified his hands and feet, wrapped himself in the golden garments and sanctified his hands and feet.

The source for both descriptions of the קריאת התורה of the כהן גדול on יום כיפור can be traced to the following משנה:

משנה מסכת יומא פרק ז' משנה א'—בא לו כהן גדול לקרות אם רצה לקרות בבגדי בויץ קורא ואם לא קורא באצטלית לבן משלו הזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן והסגן נותנו לכהן גדול וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד וקורא אחרי מות ואך בעשור וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו ואומר יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה ומברך עליה שמנה ברכות על התורה ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת העון ועל המקדש בפני עצמו ועל ישראל בפני עצמו (ועל ירושלים בפני עצמה) ועל הכהנים בפני עצמן ועל שאר התפלה.

Translation: MISHNAH. The Kohain Gadol then came to read from the Torah. If he wished to read while wearing linen garments he could do so, otherwise he would read in his own white vestments. The synagogue attendant brought out a Torah scroll and give it to the head of the synagogue, and the head of the synagogue gave it to the assistant to the Kohain Gadol, and the assistant gave it to the Kohain Gadol, and the Kohain Gadol stood to receive it. He began to read with the section "after the death . . ." and "howbeit on the tenth. . ." He then rolled the scroll of the law and put it in his lap and said "more than what I have read aloud before you is written here." The section of the Torah beginning "And on the tenth . . ." which is in the book of Bamidbar he recited from memory. Then he offered in connection therewith eight benedictions: for the law, for the temple service, for thanksgiving, for the forgiveness of sins and for the Temple separately, and for Israel separately (and for Jerusalem separately), for the priests separately and then a general prayer.

A close reading of the wording of the משנה raises several questions:

1. When did the practice of the כהן גדול performing קריאת התורה on יום כיפור begin since it is not part of the סדר העבודה for יום כיפור as described in the תורה?
2. Was the קריאת התורה of the כהן גדול on יום כיפור deemed to be a part of the סדר העבודה?

3. How should we define the word “כנסת” as it appears in the משנה?
4. Where was the ספר תורה that was brought to the כהן גדול stored?
5. Why was only one ספר תורה brought out despite that the כהן גדול would be reading from different פרשיות of the תורה?
6. Did the כהן גדול recite a ברכה before reading the תורה or did he simply offer eight ברכות after completing his reading?

Professors Safrai in their פירוש ספראי to the משניות of יומא deal with each one of the above questions. Concerning the question as to when the practice of the כהן גדול performing קריאת התורה on יום כיפור began, Professors Safrai provide the following:

הקריאה בתורה אינה נזכרת במקרא; זה פיתוח אופייני של תקופת בית שני. הקריאה בתורה נרמזת בחגים השונים, ובדרך כלל הניסוח הוא “מקרא קדש”. ברם, רק בתקופת בית שני הפך לימוד תורה למרכיב מרכזי בעבודת ה'. אנו מכירים את לימוד התורה כערך עקרוני בעיקר בספרות הפרושית, ברם לימוד תורה כערך מופיע גם בכתות אחרות. אצל כתות מדבר יהודה תפס לימוד תורה מקום מרכזי בסדר היום, והסעודה היומית היוותה אירוע של לימוד. הוא הדין במקורות רבים מתקופת בית שני. קריאת הכוהן הגדול ביום כיפורים מבטאת מגמה זו של העתקת לימוד התורה למרכזי הדת. מכיוון שקריאת התורה אינה נזכרת בתורה במהלך עבודת הכוהן—גם זמנה אינה קבועה כמו זמנן של העבודות האחרות, ומכאן חילופי הנוסח שהתלמוד הירושלמי מעיר עליהם.

Translation: The reading of the Torah by the Kohain Gadol on Yom Kippur is not referred to in the Torah. That practice is characteristic of the customs that developed in the Second Temple era. A practice of reading from the Torah on holidays is hinted to in the Torah within the words: Mikra Kodesh that are found in descriptions of the holidays. However, it is only in the Second Temple era that the study of the Torah becomes a central element in the service of G-d. We can identify the study of Torah as a fundamental value particularly within the literature of the Pharisees. Nevertheless, the study of Torah as a value is also advocated in the writings of other groups. For example, we find that among the group responsible for the Dead Sea Scrolls, the study of Torah occupies a central role in daily life. For them, daily meals serve as an opportunity for Torah study as well. So too we find Torah study playing a prominent role in other sources that date from the Second Temple period. The reading of the Torah by the Kohain Gadol reflects this trend of giving Torah study a central role in everyday Jewish life. Since the Torah reading by the Kohain Gadol on Yom Kippur is not mentioned in the Torah as being part of his service in the Temple, the time for him to do so was not set as were the times for others parts of the service. That explains why we find the Torah reading described as occurring at different stages in the various versions of the Jerusalem Talmud.

Was the קריאת התורה of the כהן גדול on יום כיפור deemed to be a part of the סדר העבודה?

קריאת התורה אינה עבודה רגילה, על כן הכוהן רשאי לבחור את הביגוד שהוא מעוניין בו: האם לקרוא בבגדי זהב, שבהם הוא עובד “בחויץ” (הקרבת התמידים הרגילים וקרבתות

החג), או בבגדי הפשתן, שבהם הוא עובד בפנים בהיכל (זריקת הדם והקטרת הקטורת). כלומר, הבגדים משמשים כסמל בפני עצמו למעמדו של הכוהן ולמשמעות הטקס שבו הוא עסוק.

Translation: The reading of the Torah was not part of the standard service in the Beis Hamikdash. That is why the Kohain Gadol could choose whatever clothes to wear while reading from the Torah. If he wished he could wear his gold clothes which he wore when performing that part of the service that took place outside of the Holy of Holies (the offering of the daily Tamid sacrifices and the holiday sacrifices) or linen clothes with which he performed the service inside the Heichal (such as sprinkling the blood and the burning of the incense). In other words, the clothing which the Kohain Gadol wore represented an independent indicator of the status of the Kohain and the meaning of the ritual that he was performing.

How should we define the word "כנסת"?:

שני מונחים קרובים מופיעים בספרות המשנה והתלמוד: כנסת ובית הכנסת. משמעו המילולי של המונח "כנסת" הוא עדה, הקהילה המקומית, והמונח מבטא בעיקר את ההתארגנות החברתית-פורמלית של הקהילה. "בית הכנסת" הוא כמובן הבית של העדה, וממילא זה המקום שהעדה מתכנסת בו ונערכות בו כל התכנסויות הציבור לדיון בענייני העיר, לתפלה ולקריאת התורה. . . קשה להלום את הנתונים, כפי שהם בידינו, עם תפקידו של החזן במשנתנו: במשנה החזן מופיע בלשון יחיד, כאילו אין במקדש אלא חזן אחד בלבד. יתר על כן, קשה להבין מדוע דוקא הוא ממלא את תפקיד הבאת הספר ולא אחד מנכבדי בית המקדש. ייתכן שהחזן נבחר משום שמעמד קריאת התורה של הכוהן הגדול נגזר ממבנה בית הכנסת, ולכן ביצע את המלאכה מי שהיה רגיל לעשות זאת בבית הכנסת. ייתכן גם שכל התיאור אנכרוניסטי ויש בו שימוש במונחי בית הכנסת המאוחר והעתקתם למקדש הקדום.

Translation: Two similar sounding terms are found in the literature of the Mishna and Gemara: Knesses and Beis Ha'Knesses. The literal definition of the term "Knesses" is Eidah (congregation), the local community. The term is primarily understood as referring to the community as a social organization- the formation of the group into a community. "Beis Knesses" is understood as representing the edifice used by the community to function as the building in which the community meets and where matters of community concern are discussed, where prayer and the reading of the Torah takes place . . . It is difficult to reconcile what is known about that institution with what the Mishna that is in front of us describes as the role of the Chazzan. The Mishna identifies the Chazzan in the singular person as if in the Beis Hamikdash only one Chazzan functioned. We can further ask: why it become his responsibility to carry in the Sefer Torah and not the job of one of the trustees of the Beis Hamikdash? It is understandable that the Mishna employs the term Chazzan because the act of reading the Torah undertaken by the Kohain Gadol in the Beis Hamikdash began as an extension of what was already taking place in synagogues of that time. Therefore, the Mishna describes the assignment of bringing the Sefer Torah to the Kohain Gadol as being given to the one whose responsibility it was to bring the Sefer Torah into synagogues. It can therefore be suggested that the description of the Torah reading found in the Mishna may be anachronistic; i.e. the Mishna employs terms that are known to us from synagogues of a later period to describe actions that took place in an institution that stood earlier.

להבין את התפלה

As to where the ספר תורה was kept:

לא ברור היכן שכן ספר התורה. ייתכן שבמקדש היה בית כנסת, ונושא זה שנוי במחלוקת הנובעת משינויי הנוסח שבין המקורות השונים. בתוספתא נזכר בית הכנסת שברושלים שאולי אף שכן בבית המקדש גופו (סוכה פ"ד, ה"ה), אבל בהקבילה בירושלמי (שם פ"ה, ה"ב, נה ע"ב; בבלי נג ע"א) המילים "בית כנסת" עדיין חסרות. לא נרחיב כאן בשאלה זו, שכן אפילו היה במקדש "בית כנסת" עדיין אין בכך תשובה לשאלה היכן שכן ספר התורה, שכן ספק אם בבית כנסת של ימי בית שני היה ספר תורה או שהביאו אותו מבחוץ. יש להניח שהספר שכן באחת הלשכות, והחזן הביא את ספר התורה מאותו מקום.

Translation: It is not evident where the Sefer Torah that the Kohain Gadol read from was stored. It is possible that a synagogue existed within the Beis Hamikdash grounds. This issue has been the subject of a disagreement that stems from the availability of two versions of some of the core sources. In the Tosefta a reference is made to a synagogue standing in Yerushalayim which may have been located within the Beis Hamikdash grounds (Succah 4, Halacha 5). However in a corresponding excerpt found in the Jerusalem Talmud (Succah 5, Halacha 2, 52b; Babylonian Talmud 53a) the words "Beis Knesses" are omitted. I will not elaborate on this issue at this point because even if the reference to a synagogue refers to one located within the Beis Hamikdash grounds, that does not answer the question as to where the Sefer Torah was stored. A further unresolved issue concerning synagogues of the Second Temple era is whether the Sifrei Torah used in those synagogues were stored in the synagogues themselves or were brought in from outside the synagogues. It is possible that the Sefer Torah referred to in our Mishna was kept in one of the chambers of the Beis Hamikdash and that the Chazzan brought the Sefer Torah out from that storage area.

Since the כהן גדול read from different פרשיות of the תורה, why were two ספרי תורה not carried out to the כהן גדול?

בבתי הכנסת בבבל היה מקובל שבימים שקוראים בהם משתי פרשיות מוציאים שני ספרי תורה, הראשון לפרשה הראשונה והשני לפרשה השנייה, זאת כדי שלא להטריח את הציבור בעת שהקורא עובר מפרשה לפרשה. על כן התקשה הגמרא לפרש כיצדזה מוציאים כאן ספר אחד בלבד, וירצה כאשר תירצה. ברם, בארץ ישראל בימי התנאים והאמוראים נקטו בדרך שונה. כאן נהגו להוציא ספר אחד ולגללו מפרשה לפרשה. על כן, אמורא ממוצא בבלי שהתגורר בארץ ישראל מנחה את אנשי בית הכנסת הבבלי (בציפורי) כיצד לנהוג לפי מנהג בבלי, ולגלול את הספר אחרי הפרוכת של ארון הקודש. אך לאנשי ארץ ישראל היה ברור שגוללים הספר בפומבי, כמו שמתואר בפרשתנו.

Translation: In the synagogues of Babylonia it was customary that on days on which the Torah reading consisted of excerpts from different sections of the Torah that two Sifrei Torah were brought out; the first section was read from one Sefer Torah and the second section was read from the second Sefer Torah. The two Sifrei Torah were brought out so as to avoid disturbing those congregated by causing them to have to wait while the Sefer Torah was rolled to the second section. Because of that rule the Gemara felt compelled to explain why in the case of the Kohain Gadol reading the Torah on Yom Kippur, only one Sefer Torah was brought out. Concerning that issue, the Gemara answers what it answers. However, in Eretz Yisroel in the era of the Mishna and in the era of the Gemara a different practice was followed. In Eretz Yisroel,

they followed the custom of taking out only one Sefer Torah. They would roll the Sefer Torah when they needed to read a second excerpt. That practice explains why a Rabbi from the period of the Gemara who hailed from Babylonia and who then emigrated to Eretz Yisroel instructed the members of a synagogue that followed the Babylonian customs located in a city in Eretz Yisroel (Tzippori), how to conduct themselves in accordance with the Babylonian custom. He instructed them to roll the Sefer Torah out of the sight of the congregation, behind the curtain that was in front of the Ark that held the Torah scrolls. Nevertheless, for the residents of Eretz Yisroel, it was not unusual to be present while the Sefer Torah was rolled from section to section as is described in our Mishna.

מכל מקום, הפתרון של הוצאת שני ספרים אינו נזכר, כנראה מסבות כלכליות. הספרים היו יקרים ונדירים, ופתרון המחייב החזקת שניים או שלושה ספרים בבית הכנסת היה קשה לביצוע. סיבה זו אינו תקפה במקדש שהיה עשיר דיו, אך מכיוון שנקבע הנהוג הכללי של הוצאת ספר אחד בלבד נהגו כך אך במקדש. יתר על כן, החשש לטרחת הציבור לא נחשב כבעיה הלכתית, שהרי ביום הכיפורים (כמו גם במעמד הקהל) בא הציבור לראות טקס ארוך ומתמשך, והתוספת של גלילת הספר הוסיפה נופך של פומביות וחשיבות.

Translation: Be that as it may, the solution of bringing out two Sifrei Torah is not mentioned because of economic considerations. The Torah scrolls were dear and expensive to produce. A solution that includes having two or three scrolls available to the congregation was difficult to provide. That reason can not be given as for why the Beis Hamikdash did not have access to more than one Sefer Torah since the Beis Hamikdash always had considerable funds at its disposal. Perhaps we can explain that the actions taken in the Beis Hamikdash reflected the prevailing custom in Eretz Yisroel. The administrators of the Beis Hamikdash did not want to deviate from the general practice in Eretz Yisroel simply because the Beis Hamikdash was well funded. Moreover, they were not concerned that those present would be bothered by having to wait for the Torah Scroll to be rolled since, after all, it was Yom Kippur (a comparable circumstance took place when the public came to celebrate Hakheil-the king reading the Torah on Succos). Those who came looked forward to witnessing a long proceeding. The additional time spent waiting for the Torah scroll to be rolled added to the pomp and circumstance.

Did the כהן גדול recite a ברכה before reading the תורה or did he simply read eight ברכות after completing his reading?

חלק מהפרשנים הסבירו שהכוהן בירך ברכה אחת על קריאת התורה לפני הקריאה ועוד שבע ברכות אחרי הקריאה. כך העניקו לברכות הכוהן הגדול מבנה דומה לברכות קריאת התורה כפי שהיו נהוגות בימי התנאים או האמוראים בבית הכנסת. ברם, המשנה מונה במפורש את שמונה הברכות, ונראה שכולם אחר הקריאה. לו היה לברכות הכוהן הגדול מבנה זהה לקריאת התורה התנאית היו צריכים למצוא במשנה רשימה שתופענה בה שתי ברכות תורה (אחת לפני הקריאה ואחת אחריה) ועו שש ברכות.

Translation: Some of the commentators to the Mishna interpret the Mishna as providing that the Kohain Gadol recited one Bracha for reading the Torah before commencing his reading and seven Brachos after completing the reading. In doing so they are arguing that the synagogue practice known during the time of the Tanaim and Amoraim was already prevalent before the Beis Hamikdash was destroyed. However, the simple interpretation of the Mishna is that all eight Brachos were recited after the Torah reading. In fact if

להבין את התפלה

it was true that before the destruction of the Beis Hamikdash it was customary to follow the rule of reciting a Bracha before reading the Torah, the Mishna should have provided a list that included two Brachos for the specific act of reading the Torah-the one that is recited before the Torah reading and the one that is recited after the Torah reading.

הרמב"ם פירש שהברכה על ישראל נספחה לברכת התפלה, ברם מתברר שלא גרסה שונה הייתה לפניו אלא פרשנות שונה. מכל מקום, בחיבורו "משנה תורה" הוא מונה את הברכות כסדרן בנוסח שלפנינו. בנוסחאות אחדות נוספה ברכה והיא ברכת ירושלים (להלן). כפי שנראה נתפסה ירושלים כישות קדושה נפרדת מהמקדש, ברם אם הייתה ברכה על ירושלים היתה זו ברכה התשיעית, ובמשנה נאמר שהיו שמונה ברכות בלבד. כפי שנראה עוד בגוף הדיון להלן כללה ברכת המקדש את ברכת ירושלים, או שהיו אלו שתי נוסחאות חילופיות שכוונתן אחת.

Translation: The Rambam explains that the Bracha concerning the Jewish People was an extension of the Bracha that included a general prayer. That does not mean that the Rambam had a different version of the Mishna in his possession. It simply means that the Rambam had a different interpretation of what the Brachos represented. In any event, the Rambam in his Mishna Torah lists the Brachos in the order that they are found in the Mishna. In some versions, one additional Bracha was added. It was a Bracha for the welfare of Yerushalayim. It appears that Yerushalayim merited its own mention based on its holiness. Nevertheless if a Bracha concerning the welfare of Yerushalayim was recited, it would have caused the total of the Brachos to reach nine while the Mishna speaks of only eight. As it appears within the discussion in the Gemara, the concern for the welfare of Yerushalayim was part and parcel of the Bracha that concerned the Mikdash or the concern for the welfare of the Mikdash was incorporated into the Bracha that spoke of concern for Yerushalayim.

What was the wording of each of the eight ברכות?

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת יומא פרק ז-ומברך עליה שמנה ברכות. על התורה- הבוחר בתורה; על העבודה- שאותך נירא ונעבוד; על ההודייה- הטוב לך להודות; על מחילת העון- מוחל עונות עמו ישראל ברחמים; על המקדש- הבוחר במקדש; וא"ר אידי: השוכן בציון; על ישראל- הבוחר בישראל; על הכהנים- הבוחר בכהנים; על שאר תפלה ותחינה ובקשה שעמך ישראל צריכין להוושע לפניך בא"י שומע תפלה.

Translation: The Kohain Gadol recited eight Brachos. Concerning the Torah he said: who chose the Torah; concerning the Temple service-that You, we should fear and serve; concerning offering words of thanks-How wonderful it is to thank You; concerning asking for forgiveness of sin-who with compassion forgives the sins of the Jewish People. R. Idi suggested an alternate Bracha-who resides in Tzion; concerning the Jewish People-who chose the Jewish People; concerning the Kohanim-who chose the Kohanim; concerning what the Jewish require in order to survive-Baruch Ata Hashem who listens to prayer.

One word appears in several of the ברכות that the כהן גדול recited after completing בתורה. That word continues to play an important role in the following ברכות that we still recite:

- הבוחר בעמו ישראל באהבה.
- אשר בחר בנו מכל העמים, ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה ה', נתן התורה.
- הבוחר בשירי זמרה, מלך, א-ל, חי העולמים.
- אשר בחר בנביאים טובים, ורצה בדבריהם הנאמרים באמת, ברוך אתה ה', הבוחר בתורה ובמשה עבדו, ובישראל עמו, ובנביאי האמת וצדק.

The word is also found as part of קידוש on שבת and יום טוב:

- כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים, ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו. ברוך אתה ה', מקדש השבת.
- אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון.

And is recited as aprt of שמונה עשרה of יום טוב:

- אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו.

The continued role that the root word: בחר plays in Jewish liturgy may support the claims made by Professors Safrai at the close of their commentary to this משנה. They note their opinion that this משנה serves as one of the earliest sources for the origin of the ברכות that later became a part of the daily עשרה עשרה:

בידינו ארבע עדיות לנוסח הקדום של תפלת "שמונה עשרה": רשימת ההודאות שבספר בן סירא (נב, יב), התפילות או הברכות הקדומות שנאמרו אחרי ההפטרה, ברכות כוהן הגדול וכמובן נוסח תפלת "שמונה עשרה" שתוקן בדור יבנה. ברכות ההפטרה ידועות לראשונה רק מתוך טופס מאוחר יחסית של מסכת סופרים, ברם עיקר הנוסח קדום, כפי שמעידה מערכת הקשרים שבין התפילות השונות. ברור שהיו קשרים הדוקים בין התפילות. כך, למשל, נוסח ברכות ההפטרה כולל את המרכיב "על התורה ועל העבודה . . ." המופיע כבר ברכות נפרדות ברשימה שבמשנתנו. ההשוואה בין המקורות השונים חורגת מדיוננו, ברם נראה שניתן לסכם את התופעה.

Translation: We have in our possession four early sources that can be identified as revealing the origin of some of the words that comprise the prayer known as "Shemona Esrei": the list of acknowledgements found in the book: Ben-Sira (chapter 52, line 12), the prayers or Brachos that were recited after reading the Haftorah in an early era, the Brachos that the Kohain Gadol recited after reading from the Torah on Yom Kippur and, of course, the wording of "Shemona Esrei" as it was recited in the generation of the sages who regularly met in Yavne. The earliest reference to the Brachos of the Haftorah is revealed to us in a later source known as: Maseches Sofrim. Nevertheless, the basic wording of the Brachos can be shown to be from a much earlier era as is testified to by the links between its wording and the wording of other early prayers such that common elements can be detected among those prayers. As, for example, the wording within the Brachos of the Haftorah which include the format "Al Ha'Torah V'Al Ha'Avoda . . ." that appear as separate Brachos in the list of Brachos found in the Mishna that describes the Brachos that the Kohain Gadol recited after the Torah reading on Yom Kippur. Comparing the various sources takes us beyond our present discussion but it is worth noting this phenomenon.